

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. II. Gladius tertius, & quartus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

§. II. Gladius tertius & quartus.

Aspectus filii jam... G Ladius tertius, filii jam flagris caesi, jam spinis coronati, jam purpura velati, & in alto collocati aspectus. Cum audiret mater verba Præsidis, Ecce homo; ininterrogare potuit, Num homo iste meus est filius? à Patre, ut videtur, desertus, à Judâ proditus, à Petro negatus, à Judæis accusatus, ab omnibus irrisus, à Romanis cruciendus? O Domina, inquit Anselmus, quos fontes lacrymarum erupisse dicam ex oculis tuis verendissimis, cum videres unicum filium tuum coram teligari, flagellari, mactari? Non mirum si omne Matris cerebrum in lacrymas defluxisset, cum corpus filii toram tam largo sanguine perfusum cerneret. Sancta illa vidua Birgita, de filii cruciati, de Matris hæc spectantis luctu posteris mira prodidit. Nos verbum è verbo reddemus, & Lectori extra contextum consideranda subjiciemus. De Christo igitur matrem hæc omnino verba proferentem sistit; deinde ductus ad columnam personaliter se vestibus exiit, & ad eam manus applicuit, quas inimici sine misericordiâ ligaverunt. Alligatus autem nihil omnino operimenti habebat, sed sicut natus est, sic stabat & patiebatur erubescientiam nuditatis suæ. Consurtebant autem inimici ejus, qui fugientibus amicis undique astabant & flagellabant corpus ejus ab omni maculâ & peccato mundum. Ad primum igitur ictum ego, quæ astabam propinquius, cecidi quasi mortua: & resumpto spiritu, vidi corpus ejus verberatum & flagellatum usque ad costas, ita ut costæ ejus viderentur. Et quod amarius erat, cum retraherentur flagella, carnes ipsius flagellis sulcabantur. Cumque filius meus totus sanguinolentus, totus sic laceratus stabat, ut in eo non inveniretur sanitas, nec quidquam non flagellaretur; tunc unus concitato spiritu quasi vit: Numquid interficietis eum sic injudicatum? & statim secuit vincula ejus. Inde filius meus induit se vestibus suis. Tunc locum, ubi stabat pedes filii mei, totum repletum vidi sanguine, & ex vestigiis filii mei cognoscebam incessum ejus. Quod enim procedebat, apparebat tetra insula sanguine, nec ipsi patiebantur ut se indueret, sed compulerunt & traxerunt eum ut acceleraret. Cum autem duceretur quasi latro, ipse filius meus extertit sanguinem ab oculis suis.

Num autem Virgo mater patientem aut morientem cernens filium, deficiente animo collapsa sit, seriæ quætionis est. Sunt è præcis Patribus qui affirmant; sunt qui recitant, meo iudicio, negent. Hic ego Ambrosii verba non invitatus sequor & ajo: Stantem lego, cadentem non lego. Stabat autem juxta crucem Jesu v mater ejus. Hoc tunc asseritur hanc matrem graviore longe dolore sensitse, quam ullus sentiat in gravissimo animi deliquio. Quis Patriarchæ Jacob dolor fuit, cum filii cruentam solum tunicam videret? Scissisq; vestibus indutus est cilicio, lugens filium suum multo tempore. Nihil iste ad Virginis dolorem. Solum Jacob vestimentum sanguine tinctum aspexit; ipsum Virgo filium suomet sanguine vestitum, & undique vulneratum, morientem, mortuum vidit. Jacobo undecim etiamnum filii restabant, hic Virginis unigena fuit. Et ipse tandem Jacob signentum hoc fuisse comperit: at Virgo mater cruentam hanc tragœdiam suis ipsa oculis spectavit, filium mortis reum pronuntiarum audiit, comitata est ad mortem, in cruce morientis adlittit. Hæc certe sapiunt heroidem divinam. Hic discamus acriter nobis ipsis imperare, omnem pravam voluptatem & omnes carnis petulantias contrudere, summo bono, castarum mentium amatori, conjugii. Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitis & concupiscentis.

Quartus gladius, Deductio Christi ad mortem, & cruentæ viæ consideratio, in qua Mater vestigia filii sanguinolenta sequi potuit. Non credo, ait Scriptor

A. vetus, dolorem Virginis nisi tantum fuisse credamus, quantum unquam dolere potuit de tali filio talis mater. At qualis erat mutuus ille aspectus, cum filio mater occurreret in viâ, ut videret transiturum? Cum lunæ sol opponitur, eclipsis est; cum duo sibi specula objiciuntur, unum alteri transmittit imagines: ita hæc duo terribilissima specula fuerunt sibi et opposita, dolorem filii mater, matris dolorem filius doluit. Vulnera Christi morientis erant vulnera matris dolentis. Ea est Angelorum collocutio, si alter alteri cogitationes suas aperiat, velique sine verbis scire alterum quod mente agit; idem in isto filii & matris occursum factum censetur. Credibile, Christi supremum valedicere hac animi sententiâ fuisse: Mater amatissima, ego, ut cernis, ad mortem propero: hoc meum iter ultimum est, arbitrio & nutu Patris conficiendum. Tu verò meam te matrem ostendis, & filium moriturum non deseris. Hæc tui amoris in me constantia est. Inceptum igitur opus, humanæ gentis bono perficiamus. Brevi iterum unâ erimus. Haud aliud mater filio responderit: O desiderium meum, & solatium unicum, fili mi, quando ita jubet cælestis Pater, fiat voluntas Dei. Acerbissimum quidem est ita matrem à filio tam infami morte separari, sed Dei voluntas fiat. Te tamen, mi fili, non desero, euntem usque sequor è vestigio, ad ipsam crucem paratissima sum unâ tecum animo crucifigi, si corpore negatum.

Christi martyres subinde ad ambulandum coacti, sed prius calceos clavis introitus actis, aut æneas ignitas crepidas induti, aut bipedibus & hastarum mucronibus ad gradiendum protusi, difficillimum habuerunt iter; sed istud Servatoris & Matris Virginis in Golgothæam rupem multo difficilium fuit & lugubrium. Videte, Christiani, quomodo Abrahamus cum filio sacrificandæ montem Moria conscendat; Mater cum unigenâ suo ad supplicium tendat, ignem ferens & gladium, ignem divini amoris, gladium perfectæ cum divinâ voluntate conformationis. Nil sanè miri fuisset, si cor matris in profectione tam luctuosâ contabuisset, illa tamen pergebat. Non sparsas rosas, sed meras spinas, clavos meros calcabat; illa tamen pergebat: omnia luctus erant, mera mors in oculis, illa tamen pergebat. Ibat Christus ut immolaret Patri seipsum, sequebatur Virgo, toties effecta Martyr, quoties cruenta filii vestigia contemplabatur in viâ. Bernardus, Ildefonsus, alii hanc Matrem inter primi nominis martyres censent, imò eam illis superiorem judicant, nam illa non suam damntaxat, sed & filii dolorem doluit, ut exclamare cum eo potuerit: Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me!

Is quandoque meror fletum protrudit, ut lacrymarum viceam sanguis profluat ex oculis. Novi, ait Delcius, quæ in sororis funere sanguineas lacrymas multas fuderit. Divina Mater filii sui exequias ibat, in quibus adeò perlucentosa multa oculis auribusque hæreticæ, ut nemini mirum videri debuisset, si sanguinem loco lacrymarum oculi stillâssent. Imò Joannes Baptista Signius, tam eruditus quam pius scriptor, Auctoritatem, inquit, beati Germani lego dicentis, Beatissimam Virginem adeò amare flevisse, ut post uberrimos lacrymarum rivulos, sanguineas quoque lacrymas effuderit. Hic discamus vanis laudibus, gloriæ ac fastui, ambitiosis studiis mori, Dominum cælestis gloriæ etiam in cruce amplecti.

§. III. Gladius quintus & sextus.

G Ladius quintus, non solum tot opprobria in filium s. Mannum spargi, sed clavos etiam per manus pedesque adigi & pedum perforatio. audivit, & quod probabile, vidit. Nam si Christus in sublimi atque jam stante fixus est cruce, omnem illam carnificinam Mater potuit spectare. Quam verè dictum: Quot lacerationes in corpore filii, tot vulnera in corde matris; quot spinæ pungentes, tot clavi perforantes; quo

viæ confideratio. Adscribitur D. Bernar. hic sermo, sed sanè non est.

Antonius Gallonius de SS. Mart. crucifixibus cap. 7. sine.

B. Maria cum filio tendit ad supplicium ignem ferens & gladium.

Delcius in Opere Mariano Orat. polemicâ secundâ.

Joan. Bapt. Signius de SS. Lipsianis & culis divorum.